

Ik geloof...

Ik wil graag wat delen over mijn geloof en wat de kerk voor mij betekent. In 2004 ben ik bewust katholiek geworden. Ik was als baby gedoopt in de Hervormde Kerk en hoefde dus alleen nog gevormd te worden.

Katholiek worden. Daaraan ging een lang proces vooraf. Zoeken naar zin, naar het heilige van het leven, zoeken naar wat dat 'iets' dan is, dat ons kracht en inspiratie en leven geeft. En dat 'iets' heeft gaandeweg een naam gekregen: God, Vader Zoon en Heilige Geest. In de heilige Drie eenheid vind ik alles wat ik nodig heb: ontstaan, leven, beweging, inspiratie, vuur, geborgenheid, wijsheid, liefde. Ik was hiernaar op zoek en al die tijd was God er, geduldig wachtend op mijn vinden, heilzaam delvend in mijn hart.

Geloven geeft betekenis aan mijn leven. En het is meer dan 'meer tussen hemel en aarde' en meer dan 'iets' dat ons te boven gaat. Met God kan ik een relatie aangaan, omdat Hij mens geweest is, Jezus. In Jezus is God dichtbij en kan ik proberen Hem na te volgen. En als dat niet lukt - wat vaak het geval is - dan houdt Hij toch van mij. Want dat heeft Hij ons zelf geleerd. Dat troost mij en geeft mij zin. Daarom heb ik zin – geeft Hij mij zin! - om mij in te zetten voor Hem en voor zijn schepping. God heeft mij gewenst op deze wereld en laat mij niet los.

Het katholieke geloof geeft mij inspiratie. Geloven is niet alleen iets van woorden of daden, maar ook van intuïtie. Intuïtie dat we worden aangesproken op een ander, een dieper niveau. Waar vaak geen woorden voor te vinden zijn. Ik weet dat God er is. En Hij weet van mij.

Rituelen helpen daarbij: vaste gebaren, vaste gebeden, vaste formules. Niet steeds iets nieuws, iets anders proberen – dat kunnen we wel met woorden en taal - maar gesterkt worden door de kracht van eeuwenoud gebed. Die herhaling graaft bij elk gebed, bij elk gebaar, telkens een stukje dieper. Zo delven wij God op.

Daarom heb ik de kerk daar ook bij nodig. Een plek, een heilige plek. Een plek waar mijn hele lijf wordt aangesproken: met staan en met zitten, met knielen en opstaan, met bidden en zingen, met luisteren en ruiken, met broeders en zusters naast mij, die ik niet hoeft te kennen, maar met wie ik onlosmakelijk verbonden ben.

God is méér dan een gevoel: Hij gaat mijn verstand te boven, mijn leven te boven en mijn lichaam te boven. Hij gaat alles te boven en is tegelijk in mij genesteld, in ieder van ons. Ik probeer mij naar Hem te vormen en Hij vormt zich naar mij. God is zo groot en toch zo dichtbij. Dat is zo wonderbaarlijk en zo'n diep geluk.

Tegenwoordig lijkt het alsof we vooral in onszelf moeten geloven. Dat geloof ik niet. Ik geloof in God die in mij gelooft, die vertrouwen in mij heeft. En om Hem te laten zien dat hij mij kan vertrouwen, moet ik moeite doen mijzelf te leren kennen. Mijn kracht en mijn zwakte leren kennen. Dat zijn de wezenskenmerken van ons mensen. En daar wijst Jezus ons telkens op. In elk evangelieverhaal en elke parabel houdt Jezus ons een spiegel voor die mij bij mijzelf te rade laten gaan. God gaat op weg met mij. En hoe ga ik op weg met Hem? Als Jezus de weg is, hoe herken ik die dan?

Ik ben altijd blij als ik iets van mijn onvermogen en emoties herken in de psalmen – dan denk ik: kijk, ik ben niet de enige. Ik ben blij als ik mij mag laven aan wijsheid - die van Jezus Sirach en vooral die van Jesaja, mijn lievelingsboeken. Jezus daagt mij uit en bevraagt mij en elke dag mag ik opnieuw proberen antwoorden te vinden en goede keuzes te maken. Hij schudt me wakker, grijpt me bij mijn lurven, sleept me mee en fluistert mij in. Dat is voor mij de kracht van de heilige Geest.

In de stormen van mijn leven; bij verliezen en veranderingen, denk ik altijd aan de woorden van Jesaja: Hij zal het geknakte riet niet breken.

Ik geloof in de gemeenschap van de heiligen en de vergeving van de zonden. Mijn relatie met God is van een constante uitwisseling. Geloven is genade. Ik ben dankbaar.

Rietie Kenter, 27 september 2022